

prof. dr. sc. Zvonimir Marić (1944. – 2024.)

Prof. dr. sc. Zvonimir Marić, istaknuti hrvatski građevinski inženjer, mostograditelj i profesor, preminuo je 23. studenoga 2024. u Zagrebu u 81. godini života. Rođen je 1. travnja 1944. u Posušju, a tijekom svoje bogate karijere ostavio je važan trag u hrvatskoj građevinskoj struci. Bio je stručnjak za betonske mostove i prednapeti beton. Radio je na brojnim infrastrukturnim projektima, uključujući vijadukt Mrzlići na Istarskome ipsilonu i vijadukt Jamani na brzoi cesti Solin – Klis. Bio je pionir u primjeni djelomičnog prednapinjanja u hrvatskoj mostogradnji. Prof. dr. sc. Zvonimir Marić bio je jedan od najistaknutijih hrvatskih građevinskih inženjera i mostograditelja, čija je karijera obuhvatila više od četiri desetljeća rada u inženjerskoj praksi, znanstvenome istraživanju, visokome obrazovanju i diplomaciji.

U prosincu 2015. kolega Branko Nadilo napravio je veliki prilog o prof. Zvonimiru Mariću pod naslovom *Neobična sudbina nesuđenog jezikoslovca*. Naime, od najranijeg je djetinjstva naginiao proučavanju jezika, i materinskog i stranih, i to je cijeli život ostala njegova preokupacija. Ipak, činjenica da ga struka i nije previše privlačila nije ga spriječila da u njoj postigne najvišu moguću stručnu, znanstvenu i nastavnu razinu.

Prof. Marić diplomirao je 1968. i bio je među prvih 25 u generaciji. Odmah je počeo raditi u ondašnjoj *Hidrotehni*, koja ga je stipendirala dio studija. U *Hidrotehni* radio je 15 mjeseci. U *Institutu građevinarstva Hrvatske* (IGH), u kojemu je radio gotovo cijeli radni vijek, zaposlio se 1970., nakon što se javio na raspisani natječaj. Prvih je 15 mjeseci radio u Odjelu za beton koji je vodio Đorđe Vikrestov, dipl. ing. građ. (1921. – 2009.), a zatim je došao u Odsjek za mostove, u kojemu je vladalo vrlo poticajno ozračje, a uspješno ga je vodio Marijan Koščak, dipl. ing. građ.

(1923. – 2007.). Prof. Marić se u IGH-u posvetio stručnome radu i znanstvenome usavršavanju. Nakon što je 1979. postao doktor tehnike (múszaki doktor) svoju je titulu potvrdio i 1982. kada je na zagrebačkome Građevinskom fakultetu postao doktor tehničkih znanosti. Među njegove važne projekte i proračune nosivih konstrukcija svrstava se nekoliko prednapetih betonskih nadvožnjaka na autocesti između grada Alžira i zračne luke iz 1983. i 1985., vijadukt Drežnik u Karlovcu iz 1997. (zajedno s dr. sc. Petrom Sesarom), prednapeti betonski most završen 2005., a koji je zamijenio dva čelična željeznička

mosta u Osijeku (zajedno s prof. dr. sc. Damirom Markulakom i izv. prof. dr. sc. Damirom Varevcem), te popravak Paškog mosta nakon ratnih oštećenja 1995. Osobno je bio najzadovoljniji dvama vijaduktima, i to vijaduktima Mrzlići na Istarskome ipsilonu (1988.) i Jamani na brzoi cesti Solin – Klis (1990.). Na tim je vijaduktima prvi u hrvatskoj mostogradnji primijenio djelomično prednapinjanje. Radio je i u nadzoru, a pritom je isticao most preko Krke kod Skradina, na autocesti Zagreb – Split (dovršen 2005.), na kojemu je radio punih 15 mjeseci i već spominjani most u Osijeku.

Zbog znanja svjetskih jezika djelovao je u mnogim znanstvenim institucijama i tijelima. Bio je član Tehničkog odbora za dimenzioniranje Međunarodnog odbora za beton (CEB – *Comité euro-international du béton*) od 1989. do 1994. i posebnoga FIP-ova (*Fédération internationale de la précontrainte*) povjerenstva (FIP Commission 10) od 1995. do 1998. Bio je i član znanstvenih odbora na mnogim međunarodnim znanstvenim skupovima RILEM-a, FIB-a CSSE-a i CCCE-a koji su održani u Štrbské Plesu u Slovačkoj (1997.), Pragu (1999.), Bratislavi (2001.), Dubrovniku (2006.), Hradec Královéu u Češkoj (2006.) i mađarskome Višegradu (2007.). Ujedno je od 2005. do 2013. bio član Matičnog povjerenstva za područje tehničkih znanosti, polje arhitekture i urbanizma, geodezije i građevinarstva. Bio je stručni konzultant Tehničkog ureda Europske unije u Mostaru pri obnovi Carinskog mosta (1996.) i mosta na Čekrku, zvanog Hasan Brkić (1997.) te član Tehničkog povjerenstva za tehnički pregled obnovljenoga Starog mosta (2005.) u Mostaru, a bio je član i ondašnjih jugoslavenskih odbora za beton i prednapinjanje te tehničkih odbora betonske konstrukcije i za nazivlje u Hrvatskom zavodu za norme. Bio je i u Uredničkome odboru za publikacije Hrvatskog društva građevinskih konstruktora, a uredio je dvije dvojezične knjige (1994. i 1998.) *Prikaz hrvatskih postignuća* koje je izdao ondašnji *Institut građevinarstva Hrvatske*. Objavio je brojne znanstveno-stručne radove u časopisima i zbornicima međunarodnih i domaćih znanstveno-stručnih skupova, uglavnom o mostovima i prednapetim nosačima, a održao je i mnoga pozvana predavanja u zemlji i inozemstvu. Bio je predavač na seminarima za stručno usavršavanje, a u sklopu tehničke pomoći projektiranju 1985. i 1986. poučavao je inženjere tvrtke *SEROA* u Alžiru. Nakon što se vratio iz diplomatske službe, radio je kao glavni nadzorni inženjer na gradilištu autocestovnog mosta preko rijeke Krke kod Skradina. Potom je punih deset godina (2004. – 2014.) bio na Građevinskome fakultetu u Osijeku. Predavao je predmete Mostovi I i Mostovi II te Prednapeti beton na sveučilišnome

Prof. Zvonimir Marić ispred nebodera koji je obilježio cijeli njegov život

diplomskom studiju. Na tom je fakultetu biran u zvanje redovitog profesora u trajnome zvanju. Prof. Marić govorio je kako je u toj sredini vladala vrlo lijepa i poticajna atmosfera te da su mu rad, ali i druženje sa studentima i kolegama ostali u vrlo lijepome i ugodnome sjećanju. U 2014. otišao je u zasluženu mirovinu. Kao dugogodišnji član Uredničkog odbora znanstveno-stručnog časopisa *Ceste i mostovi* Hrvatskog društva za ceste (1983. – 1998.), ali i zamjenik glavnog urednika (1987. – 1992.), a na poticaj glavnog i odgovornog urednika dr. sc. Darka Mlinarića, među ostalim, pokrenuo je rubriku s prikazima svih naših mosto-

va. Od 1998. do 2002. bio je generalni konzul u Pečuhu.

Za svoj rad primio je brojne nagrade, uključujući Palotásevu nagradu Mađarskog društva za beton (2006.), Nagradu za životno djelo *Adám Clark* Mađarskog društva mostograditelja (2016.) te nagradu *Kolos* za životno djelo Hrvatske komore inženjera građevinarstva (2021.).

Prof. dr. sc. Zvonimir Marić ostavio je dubok trag u hrvatskoj građevinskoj struci i obrazovanju, a njegov rad i doprinosi bit će trajno upamćeni. Ispraćaj prof. Marića održan je 2. prosinca 2024. u dvorani Krematorija na groblju Mirogoj u Zagrebu.